

ὦ Γῆς, γιατί δὲν ἀνοιξες νὰ μᾶς ρουφήξεις ὅλους;
 Τὴν ἄλλη ἐβουβαθήκαμε, καὶ τὴν τετάρτη μέρα
 Στὰ πόδια μου σωριάστηκεν ὁ Γάδδος τὸ παιδί μου
 Μὲ τὸ πικρὸ παράπονο ποῦ δὲν τὸν βοηθοῦσα.
 Καὶ πέθανε. Κι' ὅπως ἐδῶ μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω
 Τὴν πέμπτη τὸ ξημέρωμα καὶ στὴν αὐγὴ τῆς ἕκτης,
 Εἶδα τὰ τρία μου παιδιά στὰ ποδια μου νὰ πέσουν,
 Καὶ ζαλισμένοι, σὰν τρελλὸς ἔτρεχ' ἀπ' τῶνα στ' ἄλλο.
 Καὶ γιὰ τρεῖς μέρες ἔπειτα τὰ φώναζα τοῦ κακοῦ!
 Ἐκεῖνα δὲν μ' ἀκούγανε, γιὰτ' ἦσαν πεθαμμένα.
 Καὶ τότε ἡ πείνα νίκησε τὰ βάσανα τοῦ πόνου».

Ὅταν αὐτὰ διηγῆθηκε, μὲ μάτια γουρλωμένα
 Στὸν ἄλλον ξαναρρίχτηκε σὰν πεινασμένος σκύλος.
 Πίζα κακὴ, ξεντρόπιασμα τῆς ὁμορφῆς τῆς χώρας,
 Ὅπου ἀντηγεῖ γλυκύτατη μυλιὰ χαριτωμένη,
 Τὴν Θήβα στὴν σκληρότητα ἠθέλησες νὰ μοιάσης,
 Κι' ἀφοῦ οἱ γειτόνοι σου ἀργοῦν καὶ δὲν σὲ τιμωρᾶνε,
 Σεισμὸς νὰ φέρῃ τὰ νησιά Ζαπράγια καὶ Γοργόνα,
 Τὸ στόμα τοῦ Ἄρνου ἄς φράξουνε νὰρθῆ νὰ πλημμυρίσῃ
 Καὶ μέσα ἐκεῖ στὰ τεῖχη σου κάθε ζωὴ νὰ σβύσῃ.
 Κι' ἂν ὁ πατέρας σου φταίξει, καθὼς ἡ φήμη λέει,
 Καὶ στοὺς ἐχθροὺς σὲ πρόδωσε καὶ πούλησε τὰ κάστρα,
 Τ' ἀθῶα παιδιά τί φταίγανε γιὰ νὰ τὰ μαρτυρέψῃς; »

Καὶ πάλι προχωρήσαμε ἄνους στοὺς πάγους κ' εἶδα
 Ἄλλους πολλοὺς ἀνάσκελα, στὸν πάγο καρφωμένους,
 Τὰ ἴδια τους τὰ δάκρυα νὰ κλαῖν δὲν τοὺς ἀφίνουν,
 Γιατὶ τὰ πρῶτα δάκρυα στὰ μάτια ἔχουν παγώσῃ
 Κι' ὅλη τὴν κόγχη τῶν ματιῶν σὰν κρύσταλλο σκεπάζουν.
 Κι' ὁ πόνος ποῦ ἀνεβαίνοντας βροῖσκει φραγμὸ, γυρίζει
 Στὰ βάθνα πάλι τῆς καρδιάς καὶ μέσα πλημμυρίζει.

[Ἐν Πειραιεῖ, Αὐγουστος 1905]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

ΕΙΝΑΙ ΜΥΣΤΙΚΟ

Θόρυβος μεγάλος, ταραχὴ σπουδαία,
 πάταγος, τρομάρα, κλάμματα, λυγμοί
 ἀποφρὰς ἡμέρα, ὥρα ἀπενκταία,
 δίχως ἡσυχία προῶνῃ στιγμῇ.

Κτύπος παραθύρων, παραθυροφύλλων,
κρότος καναπέδων, κρεβατιῶν σεισμοί,
τριξιμο ὀδόντων συγγενῶν καὶ φίλων,
πρόσωπα θλιμμένα καὶ συλλογισμοί.

Τί ἀπελπισία! Τί φωνῶν ἀντάρα
μέσ' ὅσ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἀπὸ τὰς ἐννιά.
Τί κακὸ μεγάλο! τί νὰ ἦναι ἄρα;
ἔγειν' ἄνω κάτω ὅλ' ἡ γειτονιά.

Πατεράκης, μάμα, δοῦλες, παραμάνες,
δοῦλοι, μαρμιτόνια, ὡς καὶ λαδικά,
τρέχουν μέσα - ἔξω, ἄλλοι μὲ λεκάνες,
ἄλλοι μὲ λεμόνια καὶ δροσιστικά . . .

Τῆς χουσῆς των κόρης ἤλλαξε τὸ χροῶμα
ἔξαφνα ἐπάνω εἰς τὸ φαγητό,
τῆς ἐπῆλθον πόνοι, ἔπεσε ὅτ' στρῶμα,
πικραναστενάζει κ' ἔχει ἔμετό . . .

Δώδεκα ἀμέσως καπελλαδουράτοι
ἀπὸ φαρμακεῖα ἔσπενσαν γιатροί,
κ' ἓνα δυὸ παπάδες ἔφθασαν τρεχάτοι
γιὰ νὰ τῆς διαβάσουν τὸ «Δοξαπατρί».

Ἡ χουσῆ ἐν τούτοις ξεροκοκκινίζει
εἰς τὸ στρῶμ' ἀπάνω σὰν τὸν ἄστακό . . .
ὅτῃ μαμᾶ της κάτι κρυφοφιθυρίζει,
μὰ δὲν σᾶς τὸ λέγω . . . Εἶναι μυστικό!